

U S N E S E N Í

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Kateřiny Mrázové, Ph.D., v právní věci žalobkyně **A. Z.**, zastoupené Mgr. Petrem Poločkem, advokátem se sídlem Frýdek-Místek, Novodvorská 667, proti žalovanému **Krajskému úřadu Jihomoravského kraje**, sídlem Brno, Žerotínovo náměstí 3/5, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 8. 2015, č. j. JMK 109743/2015, sp. zn. S-JMK 96514/2015 OÚPSŘ,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobou ze dne 4. 11. 2015 se žalobkyně domáhala zrušení výše označeného rozhodnutí, jímž žalovaný změnil prvostupňové rozhodnutí Městského úřadu Mikulov, odboru stavebního a životního prostředí (dále též „stavební úřad“), ze dne 5. 6. 2015, č.j. MUMI 15019489, sp. zn. STZI/14818/2015/ALEL. Prvostupňovým rozhodnutím stavební úřad podle § 169 odst. 2, 3, 5, 6 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), povolil žadateli ing. R. J. výjimku z § 25 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění pozdějších předpisů (dále též „vyhláška o obecných požadavcích na využívání území“ nebo „vyhláška č. 501/2006 Sb.“), pro umístění stavby nazvané „*Rodinný dům*“ na pozemku parc. č. 478/2 v katastrálním území Perná, a sice ve vzdálenosti menší než 2 m od společných hranic s pozemky p.č. 500 a p.č. 498 v k.ú. Perná. Žalovaný změnil prvostupňové rozhodnutí pouze v textu odůvodnění, a to stran doplnění konkrétního ustanovení (§ 27 odst. 2 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů), které stavební úřad opomněl uvést u účastníků řízení, jímž přiznal účastenství v daném řízení (R. S., jako vlastník sousedního pozemku p.č. 500, a A. Z., jako vlastník sousedního pozemku p.č. 498). Ve zbytku žalovaný potvrdil rozhodnutí stavebního úřadu.

Žalobkyně v podané žalobě zejména uvedla, že stavební úřad se s jejími odvolacími námitkami dostatečně nezabýval a nevypořádal je. Rozhodnutí žalovaného je naprosto nepřesvědčivé a nelze z něj zjistit, jakými úvahami se žalovaný řídil. Není zdůvodněno, které stísněné podmínky měl na mysli a nevypořádal se ani s tím, že dojde k vážnému

znehodnocení pozemku žalobkyně, který nebude již možné užívat dosavadním způsobem. Povolení výjimky zasáhne i do denního osvětlení a oslunění pozemků. Žalovaný se nevypořádal s námitkou rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 2. 2006, č.j. 2 As 44/2005-116. Podle žalobkyně jsou obě rozhodnutí nezákonná, neboť nejsou řádně a přiléhavým způsobem odůvodněna. V daném případě projektant navrhl „využití umístění stavby“ na přání zákazníka tak, že stavbu umístil na hranici sousedních pozemků. Stavební úřad se ztotožnil s umístěním stavby a výjimku povolil. Přitom existovala řada možností, jak stavbu umístit jinak, a přitom respektovat požadavky stavebního zákona a vyhlášky č. 501/2006 Sb. Neexistovaly důvody pro udělení výjimky, a tedy ani pro vydání napadených rozhodnutí. Správní orgány se nevypořádaly ani s námitkami narušení pohody bydlení a překročení limitních hodnot negativních účinků, jako stínění, prach, hluk, pach, zápach, kouř, vibrace apod. Na základě výše uvedeného žalobkyně navrhla, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil. Vedle toho žalobkyně navrhla přiznání odkladného účinku žalobě podle § 73 odst. 2 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“).

Zdejší soud se v první řadě zabýval splněním podmínek řízení, přičemž dospěl k závěru, že o žalobě nemůže věcně jednat a odmítl ji z následujících důvodů.

Předmětem řízení učinila žalobkyně rozhodnutí o povolení výjimky z obecných požadavků na výstavbu dle § 169 stavebního zákona. Otázkou, zda takové rozhodnutí podléhá soudnímu přezkumu, se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 30. 7. 2013, č. j. 8 As 8/2011-66, publ. pod č. 2908/2013 Sb. NSS (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Dospěl k závěru, že rozhodnutí o výjimce z obecných požadavků na výstavbu zpravidla nezakládá práva a povinnosti fyzických a právnických osob samo o sobě, ale až ve spojení s navazujícím aktem správního orgánu, kterým je rozhodováno o celém předmětu řízení. Takové rozhodnutí lze proto soudně přezkoumat pouze v režimu § 75 odst. 2 s. ř. s., tedy v rámci řízení o žalobě proti onomu navazujícímu aktu. Samostatně soudně přezkoumatelným ve smyslu § 65 s. ř. s. by rozhodnutí o výjimce z obecných požadavků na výstavbu bylo pouze v případě, pokud by po jeho vydání nebylo k uskutečnění příslušného stavebního záměru zapotřebí žádného navazujícího úkonu stavebního úřadu.

Ze stejnopisů rozhodnutí stavebního úřadu i žalovaného, doložených žalobkyní, a také z jí předloženého projektu předmětné stavby vypracovaného Dipl. Ing. M. H. (projekční atelier v Hrušovanech nad Jevišovkou), soud zjistil, že v daném případě bylo o předmětnou výjimku žádáno v souvislosti s předpokládanou novostavbou jednopodlažního rodinného domu. Je zřejmé, že se nejedná o stavbu, která by dle § 79 odst. 2 stavebního zákona nevyžadovala rozhodnutí o umístění stavby ani územní souhlas. Předmětné rozhodnutí o výjimce tak samo o sobě nemohlo zasáhnout do práv žalobkyně, bude na něj totiž navazovat buď rozhodnutí vydané v územním řízení či územní souhlas.

Podanou žalobou napadené rozhodnutí o povolení výjimky z § 25 odst. 2 vyhlášky o obecných požadavcích na využívání území, vydané dle § 169 stavebního zákona, tedy není rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s. (úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva nebo povinnosti), a není tak ve správním soudnictví samostatně

přezkoumatelné. Z tohoto důvodu soud žalobu odmítl pro nepřipustnost podle § 46 odst. 1 písm. d), § 68 písm. e) a § 70 písm. a) s. ř. s.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byla žaloba odmítnuta.

P o u ě n í : Proti tomuto usnesení lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 3. prosince 2015

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu